

1918-12-14

SENDER

Anders Pedersen, Augusta Pedersen

RECIPIENT

Joakim Skovgaard

FACTS

Document type:
Letter

Sender's location:
Lille Veum, Brørup

Archive:
Mappe 86 nr. 10

TRANSCRIPTION

Afventer transskription.

at vi foler det samliv og lidt om
vi gør? Jeg er kommen til at tænke
helt på, ved at minides alle de mange
søndersynder, hvis hele liv her, levede
i kæmpel og bød om udbylde.

Er de mon ikke helt anderledes vrede
ligt med nu, end vi drøstes os
til at tænke. Jeg vil nemlig de skal
to dette er fantastisk, for det er det
ikke. —

Når Jesus død og nedført
kunne vike om veldigt på de dride om
Matthias siger 21, 52, det må jo være dem
hvis hele skal siges på hans komme —
kan vi ikke have lov til at tænke at
der er flere — om end de ikke når til
at samles med deres legemer og skrifte
— dog derinde hvor de er, for en helt
og glad oplevelse af det de i hele
deres liv havde ventet på. Nå —
jeg tænkte altså bare til at sige dette,
som er i tankerne, men du skal ikke
brødre dig med osas, — for det er
mange ikke vel at spørge om osant.

Men underligt er det de ikke — og
jeg om og gamle i alt det vi om
oplever her, ofte må spørge: hvordan
ses alt det nu gøre derinde fra?
Vi for os mange spørgsmål ved vort
publikum i al, og det er en lyt.

Karl's fulde til jer begge to
og velsignelse på eders A. a.

Lille Vium 4/12 18.

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 86 Nr. 10

Kære Jakob, det var rigtigst
godt at få bes fra dig, — og vi
kom det lige på min døde dag.

Jeg ved ingen jeg i skrift kan
bedre tale med og forstå, jeg agter
jig bedes og kindt dig sige det.

Tak for alt det du sendte os. Vi
var glad ved at læse det. Men nu
kan jeg ikke, ikke de her, komme ind
til det. I dag kommer Wilson altså til

Paris. Vi sad i aften at Skovskal.
handlens tegner fram vort glødelige
skrift om Rømnensone — med tydelige
og ventur at det også skal tale med
ved fredsordet. Ja, lad hende
om det, men sikkert er det at
kristenfolkets indlæg må og vil
også være med det.

Længere kom jeg ikke i morges,
og nu kom dette bes fra Helge Rør
brand som jeg ikke ved andet at
gøre med end sende dig det straks.

Jeg synes jo nok det er noget godt
at spørge dig om det, men måske
finder du jeg rår. Vil du ikke
nok sende Skrivmand et ja eller nej.

Skad han skriver om Skjoldes Komme
her den Sammenheng: jeg spørge
om, højskolebladet ikke kunde gi et
hjørne, hvor travle møder og husmøder
hver fredag kunde gi en bilsaen fra
deres højskole dage, blive mindet om
et sørg eller en sang som de vi
kunde dele med deres husfolk og
børn - og over det hjørne skulde der
helst et sådan lille talende billede.

Jeg kunde lide at tale med
dig om et og andet i det skrevne
du tænkte, i det korte skrift har
jeg skrevet af, - det måtte jeg
vel nok? Allet kunde troges
da Anders, som også spørge dig
Tak. Ja, hvor er der dog meget
forenne i disse tider: hvor, end
hvoros ander være over jorden
er det ikke sådan Jo. Sige: for
valdsens umiddelbart - jeg for

min del trænger til ofte at lade Poesi
sige til mig: ser til Dikke Kommen af
af begynde - Jeg er så glad ved at
jeg er så afgjort, her vist til et væk
her hjemme i Lille Skum, og at jeg
her sådan en lille fast bog at drage
mig om, som lille Eli. Eller kunde
det vel nok, fordi mig at gå vider ud
- nu er de jo næsten gi færdig. Men
derfor er jeg nu heller ikke vant nok.

Ja, Kristian er den forstørrelse af mod
lis, som du skriver, men egentligt
begynder de med Adam, og Poesi
og da Kristian, som vider forvædet.
- Hvorfor skriver du i sammenheng
der med: at han vider jo, færdig?
hvordan endnu vider har vedet?

Der er noget jeg har lyst til at
spørge dig om - hvad jeg kan.

Da Kristus havde fortalt folk
fra dødsriget ind i de levendes
land - blev der ikke så et helt
nyt samvær mellem dem og
det folk her i verden, som de
tilhørte? Er det ikke fordi vi
er mere døde end de der inde?

de der ikke forstod, vil sige: "harde
mor ikke vordt — —!"
Gennem
troskaben i det små vindes der frem til
et rigt og glad menneskeliv. Gennem
troskaben mod "det store" — i alle livets
små oplevelser — mås du frem til det
evige livs uendelige lykke.

Og den det store er det ord. Gud talte
til os, da han i deten gjorde hjer af
os til sit barn, gav os del i sin
sinns vane og evige liv. Vort skæbne
og ærlige "ja" til afsigelsen af den
bude og til troen på Gud fader,
son og helligånd, det er den troes
hvorpå vort evige livs lykke hviler.

"Troskabs hvide lilje,
dybere end queld, hjærtets vane
vilje, hvor er du yndepild."

Og — så græder den en gang, den
stillelende morgen, da "barnet" vort
egte barn, Økls-barnet i os vil stå der
i al sin skønhed. Og se — ved kinden
holder det alt hvad vi har hørt,
men som vi for barnets skæbne har
sluppet.

Og tilfæld skønne og vi gøre på
vi "det nu tilbage".

"Den som elsker far eller mor
mere end mig, er mig ikke værd,
og den som elsker sin eller datter
mere end mig, er mig ikke værd,
og den som ikke følger sit kors og
følger efter mig, er mig ikke værd."

Den som finder det liv, skal
møde det, og den som mistet sit
liv for sin skæbne, skal finde det.
Matt. 10. 37.

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 85 Nr. 109

Det var ved "Kjærligheds" af Selma
Lagerlöf, jeg måtte tale på de ord.

Hver i os af os kristne har i
deten fået et dejligt barn i gave.
Det barn er vor Herres Jesus Kristus.
Liv i os. Det er hvad der sker med os i
igenfødsels bad: han giver os sit liv,
hviler det ind i os gennem afvaskning
og troens ord, og vi modtager det gennem
menighedens og vort "ja".

Og, dette vor Herres barn liv i os
det vokser sin egen stille vækst.
Vi kan ikke lægge hverken tomme
eller alen dertil, men vi kan volde
at væksten bliver hemmet eller —
fremmet. Hvordan det? Gennem
vor troskab eller — utroskab mod

det os givne ord, og hile vort menneske
ske bitt troskab eller utroskab over
alt det der er os betroet, fra det
småste til det største.

I de store lyse øjeblikke, da
holder vi vort guldhaarede og blå
øjede barn i vort favn, som bondens
hustru en tid holdt sin dæmning,
men vi kommer da de mange, mange
stunder da vort barn er borte for os, mere
og det, vi i det øjeblik har faaet at
føle, det er stridigt og stygt, og det
kan i mellem blive sin overhaands store
og vildt og uregerligt, og vi snart
ikke ved vore levende rind med det,
og synes ofte selv det samme som
vi hører fra nær og fjern, at det
bedste var om vi kunde kaste det
langt fra os, og bare sætte os hen
i længsel efter vort dejlige barn.

Men så er der dog altid noget
inde i os, der holder igen. Noget,
der uden selv at kunne forklare
det er i slægt med det inderste
i al frelse. Vi maa holde ud, kaste
hvad det vil. Og vi strider os frem
med dette utyde, det er os led
ved, men som vi dog aldrig maa

slippe af tanke eller øje, aldrig lade
bort fra. Dette trodsige, selvvalige, egen-
keerlige, stygge sind i os selv.

De der står udenfor, ja stunder
oppi dem vi holder af, og troede forstod
os - undres over os. Er dette et kristen-
liv? - Et Guds barn i strid og kamp
er ej det et menneskeliv: sukker vi selv.

Og det kan hende, - og vil det end
mere i de tider der kommer - at de
nærmeste faa afstog for den der ikke
vil slippe dette stædige, uforståede,
og til og med ladende sig i en lovsig
arbejde, - denne evendelige kamp
i "fjægt og bæven".

Da gælder
det at holde ud som bondens hustru
holdt ud under spot og hån, og end
nu holdt ud, da den der var hendes
liv har på jorden, gik bort fra
hende.

Men - det hun først
anede da hun havde gennem-
stridt: lidelsernes ende, den anelse
ja visked, ej et kristent menneske
ikke i voksende mål under hele
kampen. Aner - at gennem
dets troskab, vokser dets eget
segne barn, der en gang, til alle